

LBRIS

We know
books

O serie de evenimente nefericite

Prima carte



ÎNNEGURATUL ÎNCEPUT

de LEMONY SNICKET

Ilustrații de Brett Helquist

Traducere din engleză
de Alina Popescu

arthur

Dacă vă plac poveștile cu final fericit, atunci poate ar fi mai bine să vă apucați de altă carte. În aceasta, nu doar că lipsește finalul fericit, dar nu există nici măcar un început fericit, iar între început și sfârșit sunt puține momente fericite. Motivul este că nu sunt foarte multe astfel de momente în viețile celor trei tineri Baudelaire. Violet, Klaus și Sunny Baudelaire sunt niște copii inteligenți, încântători și inventivi, cu trăsături plăcute, dar mai sunt și extrem de ghinionști, majoritatea episoadelor din viața lor fiind presărate cu nenorociri, tristețe și disperare. Regret că trebuie să vă spun asta, însă așa e povestea.

Nenorocirea lor a început într-o zi oarecare, pe plaja Nisipurile Nesărate. Cei trei locuiau împreună cu părinții lor într-un conac uriaș, în inima unui oraș murdar și forfotitor. Uneori, părinții le dădeau voie să ia o rablă de troleibuz (sunt convinși că știți ce e o rablă – un autovehicul nesigur sau aproape stricat) și să meargă neînsoțiți la malul mării, unde își petreceau ziua ca pe un soi de vacanță, condiția fiind să se întoarcă acasă înainte de cină. Dimineața de care vorbim era cenușie și noroasă, fapt ce nu-i deranja câtuși de puțin pe tinerii Baudelaire. Când era soare și cald, Nisipurile Nesărate gemeau de turiști și era imposibil să găsești un loc bun unde să-ți întinzi pătura. În zilele noroase și cenușii, cei trei aveau toată plaja la dispoziție să facă ce poșteau.

Lui Violet Baudelaire, cea mai mare dintre frați, îi plăcea să arunce cu pietre pe suprafața apei. Ca mai toți copiii de paisprezece ani, Violet era dreptăce, așa că, atunci când arunca pietrele cu mâna dreaptă, ele ajungeau mai departe pe

apa întunecată decât atunci când le arunca cu stânga. În timp ce azvârlea pietre, privea la orizont și se gândea la o invenție pe care voia s-o construiască. Oricine o cunoștea bine știa că atunci gândește intens își leagă părul cu o panglică, să nu-i intre în ochi. Violet avea un talent deosebit să inventeze și să construiască dispozitive ciudate, așa că mintea îi era adesea numai la scripeți, manete și mecanisme și nu voia să fie distrasă de chestiuni mărunte, cum ar fi părul în ochi. În dimineața cu pricina se gândea cum să construiască un dispozitiv care să recupereze pietrele aruncate în ocean.

Klaus Baudelaire, mijlociul și singurul băiat, era pasionat de creaturile din băltoacele lăsate în urmă de reflux. Avea puțin peste doisprezece ani și purta ochelari, ceea ce-i dădea un aer inteligent. De fapt, chiar *era* inteligent. Soții Baudelaire aveau o bibliotecă imensă în conacul familiei, o încăpere în care se găseau mii de cărți din aproape toate domeniile. Klaus, care abia împlinise

doisprezece ani, nu apucase să citească toate volumele din biblioteca părintească, dar citise foarte multe și reținuse o mulțime de informații. Știa să deosebească un aligator de un crocodil. Știa cine îl asasinase pe Iulius Cezar. Și știa multe despre ființele mărunte și slinoase care se găseau pe plaja Nisipurile Nesărate pe care, în dimineața de care vorbim, le examina cu atenție.

Lui Sunny Baudelaire, mezina, îi plăcea să muște din diverse lucruri. Era încă mititică, și nu foarte răsărită pentru vârsta ei – abia mai mare decât un bocanc. Dar compensa dimensiunile mărunte ale corpului prin mărimea și ascuțișul celor patru dinți. Sunny era la vârsta la care te exprimi mai ales printr-un șir de țipete neinteligibile. Necazul era că, atunci când folosea totuși cele câteva cuvinte din vocabularul ei, cum ar fi „biberon“, „mami“ sau „mușcă“, lumea nu prea înțelegea ce voia să spună. În dimineața aceea, de pildă, repeta întruna „Ga!“, ceea ce probabil că

voia să însemne „Ia uite ce siluetă misterioasă apare din ceață!“

Chiar așa și era – din depărtare, pe plaja învăluită în negură, de frații Baudelaire se apropia cu pași mari o siluetă înaltă. Sunny se uita la ea și urla deja de ceva vreme, când Klaus își luă ochii de la crabul țepos pe care-l examina și, în sfârșit, o zări și el. Întinse mâna și atinse brațul lui Violet, trezind-o din gânduri pe micuța inventatoare.

— Ia te uită, zise el, și arată spre siluetă.

Aceasta continua să se apropie, iar copiii începeau s-o vadă ceva mai bine. Era cam de statura unui adult, însă avea capul mare și pătrășos.

— Ce crezi că e? întrebă Violet.

— Nu știu, răspuse Klaus, mijind ochii, dar pare că se îndreaptă direct spre noi.

— Suntem singuri pe plajă, zise Violet, puțin agitată. Doar spre noi se poate îndrepta.

Simți în palma stângă forma subțire și netedă a pietrei pe care tocmai se pregătea s-o azvârle cât de departe putea. Se gândi atunci s-o arunce spre

silueta cea înaltă, pentru că părea din cale afară de înfricoșătoare.

— Ți se pare înfricoșătoare, spuse Klaus, parcă citindu-i gândurile, doar din pricina ceții ăsteia.

Adevărat. Când silueta ajunsese lângă ei, constatară cu ușurare că nu era deloc o figură înspăimântătoare, ci una cunoscută: domnul Poe. Domnul Poe era un prieten al doamnei și domnului Baudelaire, iar copiii îl întâlneau adesea la seratele familiei. Un lucru pe care Violet, Klaus și Sunny îl apreciau în mod deosebit la părinții lor era că nu-i expediau când aveau musafiri, ba chiar îi lăsau să stea cu ei la masă și să participe la conversație, atâta timp cât ajutau și la curățenie. Cei trei îl țineau minte pe domnul Poe din pricină că era veșnic răcit și de fiecare dată când avea câte-un acces de tuse se scuza și se retrăgea în camera de alături.

Domnul Poe își scoase jobenul – din cauza lui îi păruse mare și pătrășos capul prin valurile de ceață – și rămase locului o clipă, tușind zgomotos

într-o batistă albă. Violet și Klaus se apropiară să-i strângă mâna și să-l salute.

— Ce mai faceți? zise Violet.

— Ce mai faceți? zise Klaus.

— Țe ațezi! zise și Sunny.

— Bine, mulțumesc, răspuse domnul Poe, însă era foarte trist.

Preț de câteva clipe toată lumea tăcu, iar copiii se întrebară ce căuta oare domnul Poe acolo, când ar fi trebuit să fie în oraș, la banca unde lucra. Nu era îmbrăcat de plajă.

— Frumoasă zi, spuse în cele din urmă Violet, ca să facă puțină conversație.

Sunny scoase un sunet ca de pasăre furioasă, așa că fratele ei o luă în brațe.

— Da, e o zi frumoasă, încuviință absent domnul Poe, privind lung plaja pustie. Mi-e teamă că am niște vești foarte proaste, copii.

Cei trei frați Baudelaire se uitară la el. Cu oarecare jenă, Violet simți conturul pietrei în palma stângă și se felicita că n-o aruncase în domnul Poe.

— Părinții voștri au pierit într-un incendiu cumplit.

Copiii nu spuseră nimic.

— Au pierit într-un incendiu care a distrus întreaga casă. Îmi pare tare, tare rău să vă aduc asemena vești, dragii mei.

Violet își desprinsese ochii de la domnul Poe și privi lung oceanul. Domnul Poe nu le mai spusese niciodată „dragii mei“. Înțelegea cuvintele, dar i se părea că totul era o glumă, că domnul Poe le făcea – ei și fraților ei – o glumă îngrozitoare.

— „A pieri“ înseamnă „a muri“, zise el.

— Știm ce înseamnă „a pieri“, spuse Klaus, enervat.

Într-adevăr, știa ce înseamnă cuvântul „a pieri“, însă nu reușea să priceapă ce spunea domnul Poe. I se părea că nu se exprimase corect.

— Au venit pompierii, firește, continuă domnul Poe, dar au ajuns prea târziu. Conacul era înghițit cu totul de flăcări. A ars până la temelii.

Klaus își imaginează cărțile din bibliotecă mistuite de foc. Acum nu va mai putea să le citească pe toate.

Domnul Poe mai tuși de câteva ori în batistă, apoi reluă:

— Am fost trimis să vă iau de aici și să vă duc la mine acasă, unde veți locui până ne lămurim ce este de făcut. Eu sunt executorul moștenirii părinților voștri. Asta înseamnă că mă voi ocupa de imensa lor avere și voi decide unde veți merge. Când Violet ajunge la majorat, averea va trece în posesia voastră, dar banca se va ocupa de ea până veți fi destul de mari.

Domnul Poe spusese că era executor, dar lui Violet i se părea că e mai degrabă un călău care-i executase. Venise la ei așa, pur și simplu, pe plajă, și le schimbase definitiv viețile.

— Haideți cu mine, le zise întinzând mâna.

Ca să-l ia de mână, Violet trebui mai întâi să dea drumul pietrei. Klaus o luă de cealaltă mână, Sunny îl luă de mână pe Klaus și, în felul acesta, copiii Baudelaire – acum orfanii Baudelaire – fură duși departe de plajă și de viața lor de până atunci.